

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **N. B. T.**, nar. X, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, zastoupena Mgr. Závišem Löffelmannem, advokátem se sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, čj. CPR-4437-2/ČJ-2014-930310-V234,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému právnímu zástupci Mgr. Závišovi Löffelmannovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 12. 5. 2014, čj. CPR-4437-2/ČJ-2014-930310-V234, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 2. 2014, čj. KRPA-76385-15/ČJ-2014-000022. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobkyni správní vyhoštění a současně na tři roky stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobkyně na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od

okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobkyni stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 30 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobkyně především namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá náležitosti, které předepisuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Připomíná, že tuto vadu namítala již v odvolání, nicméně žalovaný pouze konstatoval, že prvostupňový orgán uvedené ustanovení neporušil, aniž se blíže její námitkou zabýval.

Nedostatečné odůvodnění žalobkyně spatřuje také ve vztahu k ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vzal bez dalšího za prokázané tvrzení správního orgánu prvního stupně, že vyhoštění pro žalobkyni nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Dle názoru žalobkyně se správní orgány s touto okolností nedostatečně vypořádaly a nezjišťovaly konkrétní podstatné skutečnosti jejího případu. V rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů nezvažovaly správní orgány ani závažnost jí spáchaného deliktu a nebezpečí, jež pro zákonem chráněné zájmy představuje v porovnání s osobními a rodinnými vazbami žalobkyně na území České republiky. V důsledku toho nebylo možné, aby řádně posoudily zda skutečně závažnost jednání žalobkyně převážila nad možným zásahem vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života.

S tím souvisí také další námitka žalobkyně, která má za to, že během jediného dne, kdy bylo řízení vedeno, nebylo možno dostat principu materiální pravdy. Žalobkyně namítá, že nemohla být dostatečně připravená na pohovor, nebylo jí umožněno opatřit si důkazy, a v neposlední řadě bylo právnímu zástupci znemožněno připravit její obhajobu. Právní zástupce žalobkyně k tomuto podotýká, že také v řízení o správním vyhoštění by měl mít účastník řízení přiměřený čas na přípravu obhajoby, neboť přestože nejde o trestněprávní řízení, je v tomto řízení uloženo opatření, které bezesporu citelně zasahuje do soukromé sféry cizince.

Žalobkyně dále správním orgánům vytýká, že během správního řízení porušily její procesní práva, když v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu neměla dostatek času na seznámení se s obsahem správního spisu. Právní zástupce žalobkyně je toho názoru, že za přiměřenou lhůtu nelze považovat termín, který dal v daném případě správní orgán prvního stupně žalobkyni, tedy ihned po skončení pohovoru. Právní zástupce znovu dodává, že žalobkyně nemohla být dostatečně připravená na pohovor, nebylo jí umožněno opatřit si důkazy, a v neposlední řadě bylo právnímu zástupci znemožněno připravit její obhajobu.

Závěrem žalobkyně namítá, že správní orgány nedostatečně odůvodnily dobu, na kterou jí bylo správní vyhoštění uloženo. Poukazuje na skutečnost, že v tomto ohledu obě rozhodnutí zcela postrádají věcné argumenty odůvodnění. Namísto toho se správní orgány spokojily pouze s konstatováním, že protiprávní jednání žalobkyně odůvodňuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let. Žalovaný poté označil 3letou dobu vyhoštění za zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech, což je odůvodnění, které právní zástupce žalobkyně považuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvádí, že jelikož jsou v žalobě obsaženy totožné argumenty, na které již plně reagoval v napadeném rozhodnutí, odkazuje na jeho odůvodnění a poznamenává, že ve svém postupu neshledal žádná pochybení.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu

předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla dne 24. 2. 2014 kontrolována hlídkou Policie České republiky u bočního vjezdu do areálu tržnice SAPA. Při uvedené kontrole nebyla žalobkyně schopna předložit doklady totožnosti a byla proto hlídkou zajištěna podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobkyně byla poté převezena na služebnu policie, kde bylo po ověření její totožnosti na základě sejmutých otisků prstů lustrací v dostupných evidencích zjištěno, že žalobkyni bylo již v minulosti uloženo rozhodnutím Služby cizinecké policie, čj. CPPH-14270/ČJ-2010-004003 vyhoštění na 2 roky, přičemž doba k vycestování jí byla stanovena do 14. 8. 2010. Žalobkyně byla proto s platností od 15. 8. 2010 do 15. 8. 2012 vedena v evidenci nežádoucích osob. Jelikož vzniklo podezření, že se žalobkyně dopustila přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, byl o celé věci vyrozuměn dosahový Obvodní státní zástupce pro Prahu 4. Ten nedal souhlas se zadržením a s vedením zkráceného přípravného řízení a rozhodl věc řešit dle zákona o pobytu cizinců.

Ještě téhož dne, tj. 24. 2. 2014 byla proto žalobkyně „přezajištěna“ dle § 27 odst. 2 zákona o Policii České republiky za účelem zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Dne 25. 2. 2014 byl s žalobkyní sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení. Poté jí byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a ještě téhož dne bylo také vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tím bylo rozhodnuto tak, že žalobkyni bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na tři roky. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně na území České republiky pobývala od prosince 2009 až do 24. 2. 2014, kdy byla zajištěna hlídkou Policie, bez platného víza či platného oprávnění k pobytu a nejméně od prosince 2013, kdy ztratila cestovní pas, do 24. 2. 2014 také bez cestovního dokladu. Nad to žalobkyně nerespektovala dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu dvou let, podle něhož měla Českou republiku opustit nejpozději 14. 8. 2010.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Stěžejní argumentace žalobkyně spočívá v tom, že se žalovaný nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění a že v tomto směru nezjistil skutečný stav věci.

Jak bylo výše uvedeno, žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Podle nich policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí a až na tři roky pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Žalobkyně uvedenou skutečnost v žalobě ani v průběhu správního řízení nepopírala. Nesouhlasí však se závěry, které žalovaný učinil při posuzování možného zásahu správního vyhoštění do jejího rodinného a soukromého života.

Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobkyní. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobkyni nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Vycházely především z „imigrační historie“ žalobkyně, která se zde již od počátku svého pobytu (konec roku 2009) zdržovala nelegálně. Nelze tudíž souhlasit s námitkou žalobkyně, že by neposuzovaly závažnost nelegálního chování, kterého se na území České republiky dopouštěla prakticky okamžitě po své příjezdu, jelikož nikdy nedisponovala platným povolením k pobytu či vízem a tuto situaci nijak neřešila. Dle názoru soudu správní orgány obou stupňů zohlednily při svém rozhodování veškerá v předchozím odstavci uvedená kritéria a své úvahy o nich také náležitě ozřejmily v odůvodnění svých rozhodnutí. Soud se s jejich závěry ztotožňuje, jelikož žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila žádnou relevantní skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že správní vyhoštění vydané na základě opakovaného a trvajících porušování zákona o pobytu cizinců, může představovat nepřiměřený zásah do zájmů žalobkyně na respektování jejího rodinného či soukromého života (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), jenž by převážil nad zájmem společnosti na dodržování vnitrostátních norem ze strany cizinců.

Soud vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který žalobkyně svým jednáním ohrožovala a na straně druhé zásah do jejího soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobkyně z území ČR na omezenou dobu není nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

Jako dostatečné a přesvědčivé, shledal soud také zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Již správní orgán prvního stupně přezkoumal společenské a kulturní vazby žalobkyně na území ČR a stejně tak se vyjádřil jejím vazbám ve Vietnamu, kde má žalobkyně čtyři děti a manžela a zjišťoval také její zdravotní stav a ekonomické poměry. Ani v tomto ohledu žalovaný, respektive prvostupňový správní orgán, nepochybil. Ze správního spisu a vyjádření žalobkyně vyplývá, že příliš integrována není (neznalost českého jazyka, omezené sociální vazby,

zachované vazby ve Vietnamu). Jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podotýká, žádné ze zjištěných skutečností neukazují na existenci překážky, pro kterou by nemohla žalobkyně soukromý či rodinný život realizovat v zemi původu. Osobní vazby žalobkyně k Vietnamu jsou bezpochyby stále velmi silné, jestliže zde žije zbytek její rodiny, zatímco v České republice nemá nikoho.

Soud nemůže dále souhlasit s námitkou žalobkyně, která tvrdila porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zmíněné ustanovení správním orgánům ukládá uvést v odůvodnění důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobkyně tuto námitku vznesla již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž má za to, že žalovaný se s ní nijak nevypořádal. Soud je názoru opačného. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí postup prvoinstančního orgánu posoudil a jasně a přesvědčivě uvedl, z jaké úvahy vycházel, když námitku žalobkyně odmítl jako nedůvodnou. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je seznatelné, z jakého důvodu považuje odvolací námitky žalobkyně za liché.

V případě, kdy se odvolací správní orgán ztotožňuje s právní argumentací obsaženou v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, nebrání nic tomu, aby jeho závěry převzal a ve svém rozhodnutí na ně pouze odkázal. To však pouze pod podmínkou, že vztah mezi skutkovými zjištěními, podklady a úvahami při jejich hodnocení zůstane zřejmý a soudem přezkoumatelný.

Žalobkyně také správním orgánům vytýkala, že během správního řízení porušily její procesní práva, když jí v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu neposkytly dostatek času k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně byla před zahájením ústního jednání řádně poučena mimo jiné o možnosti dát se zastoupit na základě plné moci, navrhopat důkazy až do vydání správního rozhodnutí, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nahlížet do spisu apod. Městský soud ve shodě s žalovaným nespátřuje v postupu správního orgánu prvního stupně zneužití § 36 odst. 3 správního řádu, jak žalobkyně předestřela ve své žalobní námitce. Jak ze záznamu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí založeném ve správního spisu vyplývá, neměla k podkladům žádných výhrad ani doplnění. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění a je znovu na samotném účastníku, aby tato svá práva důsledně a včas uplatňoval ve chvíli, kdy uplatněna být mají respektive mohou. Pokud se žalobkyně po řádném poučení s podklady rozhodnutí seznámila a měla možnost se k nim vyjádřit, nelze takovému postupu správního orgánu nic vytknout.

S ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu, v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán tedy musí zjistit skutkový stav v takovém rozsahu, aby mohl řádně posoudit, zda je možné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (např. ve vztahu k § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Pakliže k uvedenému závěru dospěl správní orgán v tomtéž dni, co správní řízení zahájil, není jeho postup protizákonný, respektoval-li procesní předpisy a práva žalobkyně, náležitě ji poučil o jejích právech a povinnostech a dal jí možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, případně tyto doplnit. Byť žalobkyně namítá, že během jediného dne, kdy bylo řízení vedeno, nebylo možno dostat principu materiální pravdy, nelze se s tímto názorem

ztotožnit. Je pouze na samotném správním orgánu, který řízení vede, aby odhadl, kdy již nashromážděné podklady a skutečnosti postačují ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pakliže jde o případ, jenž není skutkově složitý, nevidí soud důvod, pro který by nebylo možno rozhodovat v rádech dnů či hodin, jako tomu bylo v posuzovaném případě.

Konečně ani s námitkou žalobkyně, že správní orgány řádně neodůvodnily dobu jejího vyhoštění, soud nesouhlasí. Z odůvodnění je zřejmé, jakým skutečnostem správní orgány přihlédly, přičemž hodnotily zejména závažnost jednání žalobkyně s ohledem na dobu, po kterou na území České republiky pobývala nelegálně. Dále je zřejmé, že neopomněly zároveň přihlédnout ke skutečnosti, že žalobkyně již dříve nerespektovala správní vyhoštění uložené na dobu dvou let a také fakt, že po se celou dobu jejího neoprávněného pobytu nijak nesnažila svou situaci řešit, přestože si byla vědoma, že jedná v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.

Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by odůvodnění doby vyhoštění bylo nepřezkoumatelné, jelikož správní orgány jasně a srozumitelně vyložily argumenty, na jejichž základě rozhodly.

Pro úplnost soud dodává, že otázka přisnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobkyni uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na 3 roky (zákonná horní hranice je v daném případě 5 let).

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Ustanovenému právnímu zástupci soud přiznává odměnu ve výši 6.200,- Kč sestávající z odměny za 2 úkony [§ 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2014 – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), výše zmíněné vyhlášky] a z náhrady hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH, a proto se částka přiznané odměny nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. července 2014

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**